

KARIŞIK TURŞU

Mehmet Akif DUMAN

Gecenin yarısı. Belki sabaha yakın. Karnıma yediğim tekme ile iki büküm olmaya hazırlanırken bir de dirsek yedim çeneme ve nihayet mırıldandı hanım:

– Turşu bul bana!..

Aklımdan akraba listesi, açık benzinciler, seyyar turşucular, alt kat komşu, muhtar, özel gün ve gecelerde turşu partisi verme potansiyeline sahip mahalle sakinleri, turşu suyu içen alkolikler ve nihayet mama yerine turşu püresi yiyen bebekler hep birden ama intizam ve düzen tanımadan geçtiler.

– Hadi!

Ceketimi aradım yarı karanlıkta gardıropta. Salondaki saat zar zor seçiyor. 3'e 2 var.

Sıradan insanların uyuduğu, gözlerini dinlendirdiği ve sıcak yorganlarına dürüm dürüm sarındıkları vakit ben muhtemelen salatalık, lahana yahut biberin kutsandığı sıvıyı aramak zorundayım.

Bilinçsizce beni kapıya kadar götüren ayaklarım, az sonra ev terlikleri ile beni sokağa çıkarmaya yeltendi. Geri döndüm apartman kapısından, kapı kilitlenmiş. Anahtarım yok. Elim boş dönersem ikinci perde sahnelenir.

Çaresiz attım kendimi sokağa. Kediler köpekler bile inzivada. Işığı yanan tek ev yok; bari birkaç cırcır böceği duyayım diye bekledim. Çok uzaklardan bir araba geçti sadece.

Benzincide turşu olma ihtimali, o istikamete attığım her adımda artmayacak. Belki Ekrem'i aramalıyım. Onlarda turşu vardır, onlarda her türlü

gıda maddesinden yeteri kadar olur. Duraksadım ister istemez ama topladım cesaretimi.

Çalmıyor, çalmıyor, çalmıyor; telefonunu kapatmış. Evi yakın olan başka iş arkadaşım yok. Az sonra bir taksi geçti önümden, hâlâ hayat emaresi gösteren bir kadavranın elini tutmak gibi. Demek ki çok zorda kalsam bir taksi tutup bilmem nereden devam edebilirdim keşfe.

Benzinlik; ben yaklaştıkça daraldı, küçüldü, maket oluverdi. Kapanmış. Yeni uygulamaya göre gece açık değil. Hanımın tekme attığı yer sızladı.

Yetim gibi hissettim kendimi yolun ortasında. Işıkları takip ettim çaresiz. İki adam sigara içer ana yolun kenarında. Biri beni görünce durdu. Belki görülmemesi gereken bir şeye şahit olduğumu sanacaklar. Ayağa kalktı ikisi de.

– Birader. Halil sen misin?

Korktuğumu belli etmemem lazım.

– Değilim. Hanımın canı turşu çekti. Ondan buradayım.

Birbirlerinin yüzüne baktılar. Gülmediler. Daha sıska olan devam etti.

– O zaman Halil değilsin. Ne arıyorum dedin?

– Turşu.

– Neli olacak?

Uzun olan ellerini cebinden çıkardı. Bana yaklaştı biraz.

– Duymadın mı? Neli turşu diyor?

Gözleri gayet parlak, ağızları kımıldamıyor. Bayağı ciddiler.

– Bilmem. Turşu dedi sadece hanım. Lahana, salatalık ne denk gelirse.

Telefonu çaldı kısa olanın. Öbürünü dürttü. Hızla arabaya binip uzaklaştılar. Geri dönsen yine beceriksizliğimden, sünepeliğimden, ezikliğimden başlayacaktı hanım. Kısa boyumla alay edecekti sonra, bir şekilde ayak kokumu ve kepçe kulaklarımı da katacaktı işin içine.

Cüzdanım cebimde. Taksiiyi aradı gözlerim. Durak köşede. Ruhsuz bir ışık var tepesinde. Beklersem bir tane mutlaka gelir.

Birden bekçi çıktı önüme. Öylece bana bakıyor elindeki sopayı sallayıp.

– Hayırlı geceler hemşerim, hayırdır?

– Açık market arıyorum. Hanım turşu aşerdi.

Parmağını havaya kaldırıp müsaade istedi. Ağır ağır tuşluyor numaraları.

– Alo... Alo... Hasan... Kimsin? Ha, Cevat Komiserim. Burada bir arkadaş var. Turşu lazım bize. Açık market var mıdır ki bu saatte? Evet... Evet... E... Evet... Galiba. Olur olur... Çok uzak... Haklısınız. Tamam amirim. İyi nöbetler.

Derin bir nefes alıp büktü kaşlarını. Üzül­düğü her hâlinden belli:

– Hemşehrim. Bu civarda mümkün değil. Eve döneceksin ya da bir saat yol gideceksin. Sabah alırsın erken, hanım ölmez ya.

Ölmez elbet. Öldürmez de süründürür, diyecektim uzatmadım lafı. Teşekkür edip uzaklaştım. Taksi durağının yanına dolandım. Çok sürmeden geldi emekli öğretmen suretli adam.

– Hayırdır yahu pijama gömlek?

Gece; sanki nüfusu azaltıyor, kalanlar arasında da tuhaf bir samimiyet kuruyordu. Ahengi bozmadım.

– Market, açık market bulmam lazım. Hanım turşu aşeriyor.

Çenesini okşadı taksici. Göğe baktı, yıldızlara. Birkaç anlamsız hareketten sonra indi yeryüzüne:

– İnan bu civarda açık market bulamazsın. Saat... 3:42... En erken yedide açarlar. Turşu... Bizim evde var mı ki? Dur bir hanımı arayım.

Evi aradı taksici, kardeşini aradı, birkaç aile efradını daha gecenin köründe rahatsız etti. Sonuncuyla tartıştı hatta. Kimse ama hiç kimse turşu kullanmıyormuş. Taksici de en az benim kadar şaşır­dı. Ağzını şapırdattı, hayret etti evlerinde turşu olmamasına.

Eve doğru döndüm. Hanımın tekmelediği yer sızladı yine. Yine bir yığın hakaret kapıda beni bekliyor. Terliklerimi sürükleye sürükleye dönüş yolunu yarılادم.

Birden kırmızı bir araba durdu önümde. Camı araladı uzun olan.

– Halil olmadığına emin misin?

Arabada bu sefer dört kişiler. İçeriden duman tütüyor, bira kokuyor leş gibi. Arka koltuktakinin elinde silah var, diğerinin eli belinde.

– Değilim. İsmim Halil değil.

Diğeri çıktı arabadan, elinde küçük bir poşet. Uzattı bana. Evcil balığı ile vedalaşır gibi hızla çevirdi bakışlarını. Devam etti uzun olan.

– Meze diye aldıydık ama senin daha çok ihtiyacın var gibi.

Gözlerime inanamıyordum. Bir torba ağzına kadar karışık turşu ile doluydu. Bu, belki yıllardan beri ilk kez kazanılan bir zafer olacaktı benim için. Kim gecenin üçünde karışık turşu bulabilirdi ki benden başka?

Hızla uzaklaştılar, farları kaybolana kadar baktım arkalarından minnetle.

Zile bastım parmağımda toplanan tüm kanın kudreti ile. Eve çıktım, merdivenleri üçer beşer atlayarak. Kapıyı çaldım tekrar, içeriden takırtılar geldi ardı ardına... Kayınbabam açtı kapıyı. Kayınvalidem de içeride. Terlikleri iyice sabitledim ayağıma. Mutfak masasının üstü kavanoz kavanoz turşu dolu. Poşeti yavaşça lavaboya bıraktım. Üçer beşer lahanaları, salatalıkları yutan karımın yanından geçip mutfak penceresine dayandım. Az önce kaybolan kırmızı farları aradı gözlerim. Görsem açardım pencereyi, avazım çıktığı kadar bağırdım.

Halil benim! Halil benim! Halil benim ulan!